

Mistige zondagochtend

De wekker loopt af! Jezus, of ik niet geslapen heb! Aangezien ik niet meer in mijn teens zit en mijn lichaam na zo'n avondje tegenstribbelt, strompel ik naar de douche. Stijve botten en spieren worden door het warme water langzaam in beweging gezet. Eigen schuld dikke bult, denk ik. Maar ja, het was wel beregezellig! Teveel gedanst, te hard gelachen en net iets teveel gedronken. Niet zat hoor oh nee. Want ik heb graag alles onder controle. Kan soms voor en soms tegen me werken.

Een avondje stappen, dat is lang, heel lang geleden. Daar ik het banken op mijn alleenstaande zaterdag wel had gehad, liet ik mij graag overhalen om mee te gaan. Even bekwam mij de gedachte of dit nog wel past voor een 44-jarige vrouw met vier kinderen. Meteen daarop besliste ik resoluut: "Tuurlijk, een mens wil ook wel eens wat!" Vier uur 's morgens kwam moeders thuis! Alles nog redelijk onder controle, dacht ik. Sleutels en sleutelgat gevonden. Hond nog uitgelaten, bed bereikt en zelfs de wekker gezet. Want ook de day after meen ik alles onder controle te moeten hebben.

Na mijn opfrisbeurt strompel ik de trap af, op weg naar een boterham. Mijn spieren zijn nu redelijk ok, maar mijn grijze hersenmassa verkeert in een mistig moerasland, waarin alle cellen lijken te worden opgezogen. Beneden aangekomen, vind ik de sleutels op de deurmat, het licht nog aan en oeps, de hond slaapt nog met haar riem rond. Als boetedoening laat ik haar extra lang uit, waarna de mist in mijn hersenpan langzaam optrekt. Ik voer haar een dubbele portie.

Sorry meissie," zeg ik, "gebrek aan controle deze keer." Volgende keer beter!

Terry van Lierop

7 december 2005